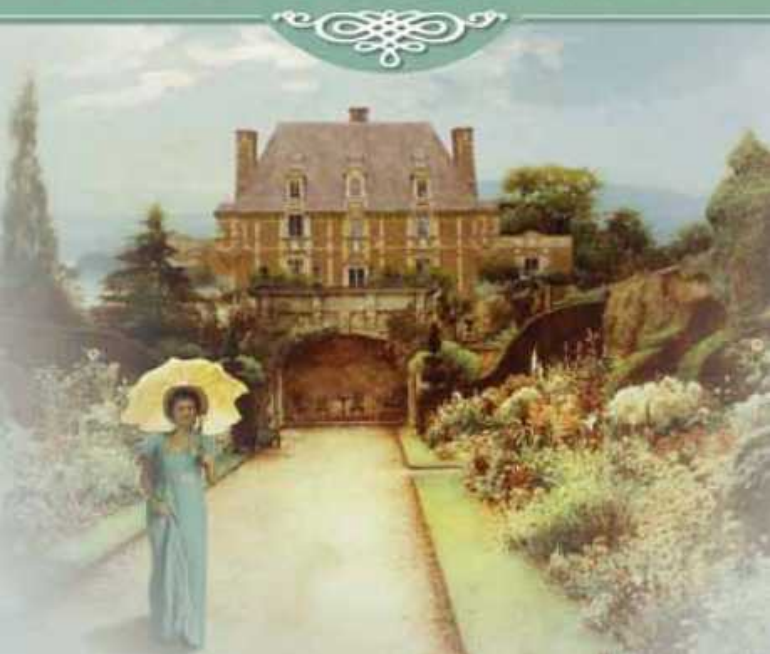

*To
Beverley*

MILENCI A DÁMY

To Beverley

MILENCI A DÁMY

2013

The Fortune Hunter copyright © 1991 by Jo Beverley
Deirdre and Don Juan copyright © 1993 by Jo Beverley
Translation © 2013 by Karolina Slámová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu *LOVERS AND LADIES*,
vydaného nakladatelstvím Signet Eclipse, New York 2008,
přeložila Karolina Slámová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Jiří Ryška
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-901-1

Milí čtenáři,

dostal se Vám do rukou soubor *Milenci a dámy*, který obsahuje dva mé romány z období regentství nazvané: *Honba za bohatstvím* a *Deirdra a Don Juan*.

Období anglického regentství (jedná se o časový úsek mezi léty 1811 a 1820, kdy princ z Walesu vládl jako regent místo svého otce, krále Jiřího Třetího, který byl stižen šílenstvím) jsem vždy měla ve velké oblibě a ráda do něj zasazuji děj svých knih. Tato krátká, avšak na události bohatá dějinná etapa se proslavila jako kulisa nádherných románů z pera Jane Austenové.

Architektonický styl období regentství se vyznačuje vysokými georgiánskými okny a prosluněnými interiéry zařízenými nábytkem Sheraton s jednoduchými liniemi a zdobením inspirovaným antikou. Všichni dobře znají empírový střih šatů s vysokým pasem a dokonalou eleganci pánských večerních obleků. Sídla bohatých aristokratů byla hojně navštěvována, jelikož se značně zlepšil stav veřejných komunikací, což velmi usnadnilo cestování. Ve městech se postupně zavádělo plynové osvětlení.

Období regentství však mělo i svou druhou, vášnivou a divokou stránku. To vidíme u sester Bennetových z románu Jane Austenové. Povahy dívek odrážejí rozličné aspekty doby, v níž žily: Jane Bennetová je střízlivá, dobře vychovaná mladá dáma, Elizabeth má náturu vzpurné rebelky a Lydie bezuzdně propadá svým vášním.

Moje romány, jejichž děj se odehrává v této době, se nesou v tomtéž duchu. Některé jsou umírněné a zdrženlivé, v jiných se jejich hrdinové kurážně vzpírají osudu a v některých jdou bez okolků za svými vášněmi. Ale všechno nakonec dobře dopadne, tak jako v případě dívek Bennetových.

Honba za bohatstvím a Deirdra a Don Juan patří mezi tradiční romance umírněného stylu.

V tomto typu romancí se příběh točí kolem společenských norem devatenáctého století. Vysoká aristokracie měla bezpochyby uvolněnější morálku než nižší venkovská šlechta, avšak i v nejvyšších kruzích platila určitá pravidla, a pokud je někdo porušil, musel se vyrovnávat s důsledky svého jednání, což by vydalo na spoustu zajímavých příběhů.

V *Honbě za bohatstvím a Deirdře a Donu Juanovi* se zabývám otázkou krásy, a to z různých úhlů pohledu. Výjimečně krásné hrdinky to v mých románech nikdy nemají snadné a myslím, že v životě je to stejné.

Amy de Lacyová z *Honby za bohatstvím* je úchvatná kráska a jen díky tomu jí připadne nevděčná úloha získat bohatého manžela a finančně tak zajistit ostatní sourozence. Dnes by se všichni snažili najít práci, ale tehdejší drobná šlechta měla značně omezené možnosti a bez peněz čelila pochmurným vyhlídkám. Nakonec se však pochopitelně ukáže, že kráska zdaleka není všechno.

V *Deirdře a Donu Juanovi* je hrdinkou mladá žena, jíž se krásy nedostává. Nechtěla jsem však pojmout Deidru jako ošklivé káčátko – fádňní dívku, z níž se díky jisté proměně jako zázrakem stane neobyčejná žena. Jistě, její šaty jí na vizáži příliš nepřidají, ale až do konce zůstává sama sebou. Když si jí Everdon začne vážit, toužit po ní, a když se do ní zamiluje, bere ji takovou, jaká je, s jejím zevnějškem i osobností.

A když bojuje o to, aby ji získal, stejně jako Harry bojuje o Amy, bude muset projít rozhodující zkouškou lásky.

Dobrá kniha je učiněný poklad. Kéž je váš život plný takových klenotů.

Srdečně Jo Beverley

HONBA
ZA BOHATSTVÍM

1

V STONYCOURTU, sídle rodiny de Lacyových v Lincolnshiru, se v kuchyni sešla veselá společnost. Pro jednu plápolal v krbu hřejivý oheň, na stole vonělo pečené kuře a poslední zásoba brandy, schraňovaná pro léčebné účely, padla za oběť svátečnímu punči. U pečlivě vydrhnutého stolu seděli čtyři sourozenci de Lacyovi a připíjeli si se svou tetou na to, že jim nečekaně spadlo do klína docela slušné jmění. Všichni společně plánovali, jak peníze co nejlépe využít.

Na lavici u krbu se choulili dva staří sloužící – jediní, kteří zůstali ve Stonycourtu. Tiskli v rukou šálky s horkým punčem a nevráživě přihlíželi bujarému veselí.

„Koupíme koně!“ prohlásil sir Jaspis de Lacy, hlava rodiny, byť byl jejím nejmladším členem. „Nádherného plnokrevníka.“

„A necháme si ušít nové šaty,“ přidala se Hyacint, jeho dvojče, s blaženým úsměvem ve tváři. „Takové, jaké se právě nosí ve společnosti, ne jako ty, co si šijeme samy.“

Ve svých šestnácti letech si dvojčata ještě stále byla velmi podobná, protože Jaspis byl útlý chlapec a Hyacint nosila své hnědé kadeře ostríhané nakrátko, jak kázala nejnovější móda. Prohlašovala, že je to jediný módní výstřelek, který nic nestojí.

„A co sezóna v Londýně?“ nadhodila nejstarší sestra, Beryl. „Třeba bychom si mohli zatančit v Almacku?“ dodala zasněně.

Amy de Lacyová, prostřední sestra, se smutně pousmála. Beryl nepřestávala věřit na zázraky, ale nad jejími vysněnými představami se vždy vznášel otazník. Skutečnost byla taková, že se jí nikdy nesplynily. Ač to byla dívka milé povahy a vládla mnoha užitečnými dovednostmi, osud jí nenadělil mnoho tělesné krásy. Působila neohrabaně a její fádňi rysy se nedaly vylepšit žádným líčením či módním účesem.

Kdyby Beryl dostala odpovídající věno, měla by jako dcera sira Digbyho de Lacy ze Stonycourtu naději, že se vdá. Všechny podobné vyhlídky však vzaly za své před dvěma lety, když jejich otec zemřel a vyšlo najevo, že nadělal spoustu dluhů, takže nemohli žít na patřičné úrovni.

Amy nesla tu náhlou změnu životních podmínek dost těžce nejen kvůli sobě samé, ale především kvůli své starší sestře, která z celé duše toužila po manželství, dětech a vlastní domácnosti. Beryl měla srdce ze zlata, nekonečnou trpělivost a zastala mnoho domácích povinností. Byla by z ní výtečná matka a zasloužila by si laskavého muže s dostatkem prostředků k tomu, aby mohl uskutečňovat její přání.

„To je pravda,“ přisvědčila rozjařeně postarší dáma v modrém saténovém turbanu, usazená v čele stolu. „Přesně to bychom potřebovali, drahoušku. Užít si sezónu v Londýně. Jak skvělá představa, podívat se zase jednou do města, obzvlášť teď, když se všude oslavuje mír. Brzy ti najdeme ženicha, Beryl, a pak i pro Ametyst a Hyacint.“

Amy sebou bezděčně trhla. Všechny ostatní už přesvědčila, aby ji místo Ametyst oslovovali Amy, jen teta Lizzie si nedala říct. „Přece se nezpronevěřím své drahé nebožce sestře, která tvé jméno vybírala s takovou láskou,“ namítala pokaždé, když na to přišla řeč. Prostá změna jména tak vyzněla jako proradný přečin.

Georgiana de Lacyová si umínila, že všechny své děti pojmenuje podle drahokamů, proč by se tedy Amy nemohla jmenovat třeba Achát nebo Onyx? Nebo Sardonyx. Sardonyx de Lacyová by se jí líbilo o dost víc.

Ale mnohem raději by se jmenovala třeba Jane.

Také by uvítala, kdyby teta Lizzie nedávala před ostatními průchod své bujné fantazii a neživila v nich bláhové představy. Ale co jiného od ní může čekat? Zdědila ty sklony po obou svých rodičích.

Koneckonců, Amyini prarodiče z matčiny strany, kteří provozovali prosperující obchod s vínem, pojmenovali své dcery Georgiana a Elizabeth, jak bylo zvykem ve vyšší společnosti, a zjevně doufali, že tím zvýší šance na společenský postup. Jistého úspěchu se jim přece jen dosáhnout podařilo. Lizzie se sice neprovdala, zato krásná Georgiana se stala chotí sira Digbyho de Lacy ze Stonycourtu.

Jaká škoda, pomyslela si Amy, že rodina Toombových přišla před časem na mizinu, když se snažila držet krok s vysokou životní úrovní jejich dcery. Byli natolik bláhoví, že se nechali oslnit jejím nově nabytým společenským postavením. Dobře situované příbuzenstvo by se teď sourozencům de Lacyovým ohromně hodilo.

Ani Amyin otec neměl příliš praktickou povahu. Byl to zapřisáhlý optimista a jeho krásná nevěsta mu natolik učarovala, že jí nedokázal vůbec nic odepřít. Stejný postoj pak zaujal i ke všem ratolestem, aniž by při tom bral v úvahu své finanční možnosti. Jaký vedli šťastný a vzrušující život, pomyslela si smutně Amy. Jejich krásný domov byl stále plný hostů a rozléhal se v něm radostný smích.

Kéž by se ty časy daly vrátit zpátky, povzdechla si v duchu.

„Vlastně o sezónu v Londýně až tolik nestojím,“ zvážněla Beryl.
„Na to, abych dělala pukrlata, už jsem trochu stará...“

„Nesmysl, drahoušku,“ namítl Lizzie. „Co říkáš, Ametyst?“

Přesně tohle Amy nesnášela ze všeho nejvíc. Příčilo se jí, když se ocitla v situaci, kdy měla tetiny názory odkývat nebo je vyvrátit. Skutečnost je taková, že Beryl promeškala ten správný věk na vdávání a při svém nepřilíš přitažlivém zevnějšku může jen stěží očekávat, že najde v Londýně vhodného ženicha. Ale copak jí to Amy může jen tak bez obalu vmést do tváře? Koneckonců, Jaspisova výhra v loterii by na sezónu v Londýně pro ně všechny tak jako tak nestačila a Amy mu ještě pořád nemohla odpustit, že tak hloupě riskoval.

Všichni napjatě vyčkávali na její odpověď, a tak opatrně řekla: „Mám obavy, že stejně nemáme dost peněz. Výprava do Londýna by stála mnohem víc.“

Radostnou náladu u stolu rázem vystřídalo zklamání. Lizzie už se chystala něco namítnout, ale Hyacint, jíž přezdívali Jassy, ji předešla. „Ametyst de Lacyová,“ vybuchla – aby dala najevo svůj protest, záměrně užila sestřino plné jméno–, „jestli hodláš být takový morous, přísahám, že tě budu nadosmrtně nenávidět!“

Amy omluvně protáhla obličej. „Je mi to líto, Jassy, ale musíme se chovat rozumně.“

„Procť?“ opáčil Jaspis. „Jen se podívej, kam to vede. Žijeme tady už dva roky jako... jako poustevníci a třeme bídu s nouzí. Nejezdíme na lov. Nechodíme na žádné slavnosti. Co vlastně máme ze života? A tak by to šlo pořád dokola, kdybych nepodnikl něco nerozumného!“

„To je výborné,“ odsekla Amy. „A co hodláš podnikat dál? Utratit celou svoji výhru za další lístky do loterie? A co třeba vsadit si na dostizích?“

Jaspis zrudl. „Štěstěna mi je, jak se zdá, příznivě nakloněna.“ Když Hyacint zklamaně zaúpěla, rychle dodal: „Ale nic takového není potřeba. Máme přece *pět tisíc liber!*“

Dívka zajásala a znovu pozvedla číši k přípitku.

„Jaspisi,“ vložila se Amy jemně, ale pevně, „podle toho, co říkají tví učitelé, si vedeš výtečně v matematice. Kolik plnokrevníků si budeš moci pořídít za výnos z těch peněz? A kolik hezkého oblečení? Kolik sezón v Londýně se z něj zaplatí? A je potřeba myslet na splátky dluhů, které váznou na Stonycourtu.“

„K čertu se Stonycourtem.“

„Jaspisi!“ vydechla teta Lizzie.

„Tak jsem to nemyslel,“ zamumlal. „Ale za ty peníze si toho můžeme koupit opravdu hodně, Amy.“

„Pokud si je ponecháš jako kapitál, pak ne. Budeš rád, když ti vynesou tři sta liber ročně. Za to se dá jistě něco málo pořídít, ale aspoň část peněz bys měl využít k umoření dluhů.“ Amy zauvažovala, jak vyložit záležitost z poněkud příjemnějšího úhlu pohledu. „Pokud bys ovšem k tomu účelu použil celou částku, o to rychleji

bude vše splaceno. Výnosy z nájmu ti pak zůstanou a my se zase budeme moci pomalu vrátit k normálnímu životu.“

„Pomalů!“ vybuchla Hyacint. „Pomalů. Tohle říkáš pořád. A co chudák Beryl? Je jí třiatdvacet! Nemůže přece na nic čekat.“

Beryl se smutně pousmála. „Kvůli mně se netrap, Jassy. Dobře vím, že bez věna si mě nikdo nevezme a tyhle peníze by na věno nestačily. Amy má pravdu,“ dodala s povzdechem. „Nejspíš z nás všech budou staré panny.“

Hyacint ohromeně vytřeštila oči. Zjevně ji nikdy nenapadlo, že by finanční tíseň rodiny neblaze ovlivnila i její vlastní budoucnost. „Z Amy určitě ne,“ sykla zlobně. „Tě stačí, aby se postavila někam na nároží, a muži jí budou padat k nohám!“

Jen co ta slova vyřkla, zděšeně si zakryla ústa dlaní. Pak plačtivě zavzlykala, rychle vstala od stolu a vyběhla z kuchyně. Jaspis se vyčítavě zamračil na Amy, vyskočil a spěchal za sestrou. Lizzie zavrtěla hlavou a následovala ho.

Beryl Amy konejšivě stiskla ruku. „Jassy to tak nemyslela.“

„Ale ano, myslela,“ odušila Amy. „A má pravdu. Raději bych byla ošklivá jak noc.“

Amy totiž ke své smůle – tak to alespoň viděla ona sama – dostala do vínku výjimečnou krásu. Měla zářivě světlé vlasy, které její nápadníci s oblibou přirovnávali k ryzímu zlatu, souměrnou tvář a smyslně tvarovaná ústa, která vypadala, jako by se stále usmívala. Světlé záblesky ve velkých tmavomodrých očích dodávaly jejímu pohledu zvláštní jiskru. Přestože trávila mnoho času venku, měla jemnou, bezchybnou pleť.

Amyina půvabně zaoblená postava byla obzvlášť vlnadná v horních partiích, což dívka nesla se značnou nelibostí.

Krásu jí vždycky byla spíš na obtíž, protože měla pocit, že se lidé kolem ní chovají hloupě – muži na ni vrhali chtivé pohledy a ženy se tvářily kysele. Avšak teprve poté, co její rodina upadla do chudoby, si Amy plně uvědomila, nakolik je zvýhodněná vůči svým sestrám. Kdyby se chtěla provdat, nebyl by pro ni – na rozdíl od Beryl – problém najít manžela. Jassy byla sice o poznání pohlednější než nejstarší sestra, ale i ona by bez věna mohla zůstat na ocet.

A tak se Amy během posledních dvou let všemožně snažila svou krásu skrývat. Vždycky si potrpěla spíše na jednodušší šaty a po otcově smrti z nich odpárala všechny ozdoby. V době, kdy drželi smutek, měla vhodnou záminku k tomu, aby své světlé róby přebarvila na černo. Pro zbývající část šatníku, která tuhle radikální změnu přečkala, později zvolila hnědou barvu s vysvětlením, že je to tak praktičtější pro práci v domácnosti.

„Já to nechápu, Amy,“ namítala Beryl. „Proč by měly být hnědé šaty praktičtější než růžové? Ledaže na nich není vidět, jestli jsou špinavé nebo ne.“

Na to jí Amy nedokázala nijak uspokojivě odpovědět.

A pod záminkou, že teď musejí zastat práci, kterou dříve obstarávalo tucet sloužících, nosila vlasy pevně svázané do drdolu a zakryté čepcem. Proti tomu nevymyslela Beryl žádnou logickou námitku, jen jednoduše poznamenala, že jí to vůbec nesluší.

Amy doufala, že je to pravda, ale jak se zdálo, šaty ani čepec její obdivovatele vůbec neodradily. Ona přitom o žádné nápadníky nestála, protože nesnesla pomyšlení, že by se měla vdát, zatímco z jejích sester budou staré panny.

V zoufalství si zkrátila vlasy stejně jako Hyacint, ale výsledek byl přesně opačný, než zamýšlela. Zlaté kadeře, které se jí vlnily kolem hlavy, její tváři dodaly na půvabu a vytvářely dojem andělské nevinnosti.

„Kdybys byla ošklivá jak noc,“ usmála se škádlivě Beryl, „měli bychom to všichni ještě těžší. Aspoň je na tebe příjemný pohled.“

Berylina upřímnost Amy dojala. Sestra vůči ní nepocitovala ani špetku závisti. „Ale možná jsem opravdu moc velký škarohlíd,“ povzdechla si Amy. „Ty peníze přišly nečekaně, tak by možná nezaškodilo dopřát si trochu přepychu.“

„Ale ničemu by to nepomohlo,“ odušila Beryl. „S jídlem roste chuť. Máš pravdu, je lepší se pár let uskrovnit a zachránit tak Stonycourt.“ Její tón však nezněl zrovna přesvědčivě.

„Jsi nejstarší,“ připomněla Amy. „Jestli máš pocit, že bychom se měli zařídit jinak, jen se nerozpakuj o tom mluvit, prosím.“

„Ach ne,“ prohlásila Beryl pevně. „Nic takového si nemyslím. Kdyby to záleželo na mně, nejspíš bych dál vedla stejný život, jaký

vedl papá, pokud by nám ovšem ještě někdo nějaké peníze vůbec půjčil. Nedělá mi problémy vyjít i s málem, ale nedokážu plánovat jako ty. Všechny ty výpočty, jak dlouho to ještě potrvá... Měla bych z toho špatné spaní.“ Rozpačitě přejela nehtem po rýze ve stole. „Za kolik let se nám podaří splatit všechny dluhy, Amy?“

Amy se většinou snažila ušetřit ostatní členy rodiny hovoru na takové téma, ale teď jí nezbylo než dát sestře na její otázku přímou odpověď. „Pokud se patřičně uskrovníme, bude to trvat čtyři roky,“ řekla. „Pokud neklesnou nájmy a nepotká nás pohroma v podobě díry ve střeše...“ Už chtěla začít vyjmenovávat, jaké další nečekané výdaje by mohly udělat pořádnou čáru přes rozpočet, ale včas se zarazila. „Za čtyři roky,“ dodala vesele, „bychom měli být téměř bez dluhů a Jaspisův příjem postačí k tomu, aby se ze Stonycourtu zase stal domov, jak se patří.“

„Jaspis bude zajištěný, ale co my?“ nadhodila Beryl.

Amy jako by rázem ztratila půdu pod nohama. Při všem tom pečlivém plánování se nikdy nedívala dál než ke svému vysněnému cíli – zachránit Stonycourt a vrátit vše do starých kolejí, aby byl život na rodinném sídle zase takový jako dříve, před tím, než se jim zhroutil svět. „Zůstaneme tady,“ řekla nejistě. „Možná se pro nás najde i nějaké skromné věno.“

V té době ale bude Beryl sedmadvacet. Amy si náhle uvědomila, že Hyacint má pravdu. Beryl už nemůže dál čekat. „Možná se přece jen zbytečně moc uskrovnujeme,“ zaváhala. „Stojí za zvážení, zda neprodáme nějakou půdu, aby bylo na věno pro nás tři. Strýc Clarence by s tím souhlasil. Říkal to.“

Strýc Clarence byl jejich poručníkem. Žil ovšem v Cumberlandu a o jejich záležitosti se příliš nezajímal.

„Ne, to ne,“ prohlásila pevně Beryl. „Shodli jsme se přece na tom, že kdybychom začali prodávat pozemky, byl by to začátek konce. Čtyři roky zase není až tak dlouhá doba.“ Povzdechla si. „Jen škoda, že nemáme žádný čaj.“ Přešla ke sporáku a vsypala do konvice trochu sušeného heřmánku.

Amy se sevřelo srdce lítostí. „Z těch pěti tisíc si snad libru čaje dovolit můžeme, drahoušku,“ řekla.

Beryl zavrtěla hlavou. „A šaty pro Jassy a koně pro Jaspise. Ne, nedělejme žádné ústupky.“

Do kuchyně se vrátila Hyacint společně s Jaspisem a Lizzií. „Ach, Amy, odpusť mi to,“ popotáhla. „Nechtěla jsem být tak jízlivá.“

Amy k ní přistoupila a objala ji. „To nic, miláčku. Ale jistě chápeš, že musíme být ještě nějakou dobu trpěliví, aby mohl být Stonycourt zase takový jako dřív, vid?“

Jaspis nasadil vzpurný výraz. „Nevím, proč by se něčí štěstí mělo obětovat kvůli domu.“

„Je to domov rodiny de Lacyových, Jaspisi. Nemůžeme dopustit, abychom o něj přišli.“

Beryl postavila na stůl konvici s heřmánkovým čajem. „Amy má pravdu. Ale myslím, že bychom už teď měli uvažovat, co bude, až se vše vrátí do normálních kolejí. Jaspis se dříve nebo později ožení a jeho manželka nebude stát o dům plný starých panen.“

Berylina ryze praktická poznámka Amy zarazila. Její důvěra ve vlastní prozíravost utrpěla citelnou ránu. Nejprve se domnívala, že poté, co se jim podaří splatit dluhy, budou všechny tři ještě schopné najít manžela. A pak si jednoduše začala namlouvat, že budou i nadále žít všichni šťastně ve Stonycourtu tak jako dřív.

„Ale já o manželství nestojím,“ prohlásil Jaspis.

Beryl se pousmála. „Musíš myslet na pokračování rodu, drahý.“ Chlapec zrudl. „To je pravda.“

Hyacint na bratra popuzeně pohlédla. „Ale *já* se chci vdát. Co s námi bude, když zůstaneme bez manžela? Nebudu se živit jako guvernánka nebo společnice. To rozhodně nebudu.“

Beryl jí nalila čaj. „Ty nemusíš mít obavy, Jassy. Všechno jistě nakonec dobře dopadne. Pokud si budeš muset najít nějaké zaměstnání, určitě si tě všimne některý ze synů v rodině, kde budeš pracovat, a dobře se vdáš.“

Amy zavřela oči. Taková možnost jistě připadala v úvahu, ale Beryl si ji malovala příliš na růžovo. Od té doby, co vyšla najevo jejich tíživá finanční situace, dostala Amy už několik nemravných návrhů.

„To by jistě bylo moc hezké,“ ozvala se pochybovačně teta Lizzie. Amy už si začínala myslet, že se pro jednou chystá popřít bláhovou

představu, ale teta pokračovala: „Souhlasím s Hyacint. Ale nač si hledat zaměstnání? Ta představa není vůbec lákavá a ani to není nutné. Tisíc liber pro každou z nás by stačilo k tomu, abychom žily někde v ústraní ve venkovské chalupě. A pokud bychom bydlely společně, vyšly bychom i s menším obnosem.“ Z lavice u krbu se ozvalo hlasité odkašlání.

Manželé Prettyovi sloužili ve Stonycourtu jako majordomus a hospodyně celých třicet let a v době, kdy domácnost postihly potíže, byli už příliš staří na to, aby si našli místo někde jinde. Když ostatní sloužící odešli, manželé zůstali v domě, aby vyčkali na výslužné, na něž měli dle svého mínění nárok.

A Amy jejich požadavek uznávala, přestože sir Digby na takovéto opatření nemyslel. Lizzie Toombsová na dvojici rozmrzle pohlédla a zdráhavě dodala: „A tisíc liber samozřejmě dostanou Prettyovi. Panství to snad unese, a pokud se Jaspis ožení s bohatou dědičkou, bude o nás všechny postaráno.“

„Ne, nebude!“ opáčila Hyacint. „Skončíme v chalupě jako staré panny!“ Rozhlédla se kolem a vyčkávala, kdo jí dá za pravdu. Když se nikdo neozýval, propukla v pláč a znovu vyběhla ze dveří.

„Co je to s ní?“ zeptal se nechápavě Jaspis. „Jestli se opravdu ožením s bohatou dědičkou, určitě se o Jassy postarám.“

„Ale to ještě nějaký čas potrvá, drahý,“ odušila Amy. „Než někoho takového najdeš, uběhne možná hezká řádka let.“

„Dobrá,“ opáčil. „Tak se dobře provdej ty. Se svým zjevem můžeš klidně pomýšlet i na vévodu.“

U stolu se rozhostilo ticho. „Ale ovšem,“ hlesla po chvíli teta Lizzie. „Jak výtečný nápad, Jaspisi. Použijeme ty peníze k tomu, abychom Ametyst vypravili do Londýna. Stane se jistě středem pozornosti, provdá se za vévodu a všichni budeme bohatí.“

Amy se zatajil dech. Nejspíš vypila moc punče, pomyslela si. „A co Beryl?“ namítla. Nic jiného ji v té chvíli nenapadlo. „Je nejstarší a měla by se provdat jako první.“

Beryl se zasmála. „Já rozhodně nemám šanci získat vévodu, drahoušku. A ani bych o něj nestála. Chtěla bych manžela, který vlastní malé panství a tráví co nejvíc času doma.“

Beryl se opět nechala unést svými bláhovými představami. Amy se rychle vzpamatovala. Ten návrh by jistě stál za úvahu. Konec konců, manželství je způsob, jak se dostat z chudoby, a ona by pro dobro rodiny podstoupila jakoukoli oběť.

„Nemůžeme ty peníze přece všechny utratit,“ řekla opatrně. „S trochou uvážlivosti by mělo stačit tisíc liber. Tak mě napadá,“ dodala zamýšleně, „že možná ani nebude potřeba jezdit do Londýna. Ještě přece neskončila lovecká sezóna a kousek odsud je honební revír. Jistě se sem sjelo dostatek zámožných gentlemanů. A jak řekla Jassy,“ podotkla suše, „stačí, aby mě jen zahlédli, a budou mi padat k nohám.“

„V Londýně si užijeme mnohem víc zábavy,“ namítla Beryl.

Amy neměla to srdce jí vysvětlit, že si nemohou dovolit odjet do města všichni. Berylina slova ji jen utvrdila v tom, aby vyzkoušela jiné možnosti. Představa, že by si měla užívat v Londýně, zatímco Beryl s Jassy strádají doma, se jí naprosto přičila.

„Pokud se takhle rozhodneme,“ prohlásila pevně, „musíme mít na paměti, že potřebuji najít velmi zámožného manžela, muže, který bude ochoten okamžitě splatit všechny dluhy, jež vážnou na panství, a poskytnout věno pro tebe a po Jassy. Nejspíš bych se měla poohlédnout po někom starším. Mohl by to být třeba i bohatý měšťan.“

„Cože!“ zvolala teta Lizzie. „Snad by ses neprovdala pod svoji úroveň? Pamatuj, jak si tvá matka zakládala na tom, že si společensky polepšila.“

„Teď se pro nás mnohé změnilo, teto,“ připomněla Amy.

„Ale pořád jsi Amy de Lacyová ze Stonycourtu.“

Dívka pokrčila rameny. „Doufejme, že mi to přidá na ceně při hledání vhodného ženicha.“

„Jenže žena, která se provdá za gentlemana, získá na základě sňatku stejné postavení jako její muž,“ podotkla pochybovačně Beryl. „Ale když se urozená dáma provdá za bohatého měšťana, stane se z ní obyčejná měšťanka. To by se ti jistě přičilo, drahá Amy. Měla by sis vzít vévodu.“

Amy zavrtěla hlavou. „Pokud dostanu od nějakého vévody nabídku k sňatku,“ ujistila sestru, „určitě ho jen tak neodmítnu. Ale

musíme uvažovat prakticky. Jde především o to, abych našla muže, který má peníze a velkorysou povahu k tomu.“

Usmála se a pozvedla šálek. „Na úspěšný lov!“

Během následujících dnů zaujala Amy v rodině roli generála.

Pověřila tetu Lizzii, aby napsala svým londýnským známým a taktně se poptala na bohaté obchodníky, kteří by měli zájem přičlenit se mezi šlechtu. Jak ovšem naznačila Beryl, o takový svazek nebyl většinou až takový zájem jako o sňatek bohatých měšťanských dědiček s urozeným mužem. Plynuly z něj však jisté výhody v podobě užitečných kontaktů a dalo se předpokládat, že děti, jež vzejdou z případného manželství, se budou moci snadněji dostat mezi společenskou smetánku.

Jaspis odjel do školy v Uppinghamu a tam se vyptával, zda se v okolních vesnicích během lovecké sezóny neubytoval někdo, kdo by přicházel v úvahu jako Amyin potenciální nápadník. Mnoho času již nezbyvalo, protože byl duben a období honů pomalu končilo. Dalo se čekat, že všichni zámožní gentlemani již brzy zamíří do Londýna.

Amy se sestrami dávaly bedlivě pozor na to, co se povídá mezi lidmi, ale k jejich zklamání se v posledních dnech všichni zajímali jen o to, že se Napoleon Bonaparte vzdal vlády. Ta úžasná novina by je jinak ohromně těšila, ale teď Amy litovala, že se sled událostí, který vyvolal takový rozruch, alespoň trochu nepozdržel.

Duben se chýlil ke konci a záležitost s Amyiným sňatkem se nikam neposunula. Zprávy z Londýna, které dostala teta Lizzie, obsahovaly spoustu podrobností ohledně chystaných oslav vítězství nad Francouzi, ale nenašla se v nich žádná jména bohatých starých mládenců.

Jaspis psal, že v okolí se ještě stále zdržuje dost náruživých lovců, ale ti svobodní jsou ještě mladíci, sice urození, ale ne dost bohatí na to, aby posloužili jejich záměru.

Beryl a Jassy stále znovu a znovu společně probíraly, zda by nemohl připadat v úvahu někdo z místních.

„A co pan Bunting v Nether Hendonu?“ nadhodila Beryl jednou večer, když seděli za stolem u dušeného skopového. „Je to docela švihák a řekla bych, že má i příjemnou povahu.“

Amy se přinutila k úsměvu. „Ale bude mít s bídou tak pět tisíc ročně, Beryl.“

„To je přece slušný příjem.“

„Ale nestačí k tomu, aby mi pan Bunting posloužil ke splacení dluhů, které vážnou na Stonycourtu,“ namítla bez obalu Amy.

Beryl na ni ohromeně pohlédla. Teta Lizzie se zamračila. „Nepřipadá ti ta poznámka trochu nevkusná, Amy?“

Amy si podepřela hlavu dlaní a snažila se ovládnout své roztrpčení. Po chvíli vzhlédla. „Omlouvám se. Trochu jsem to přehnala. Ale jaký by mělo smysl, kdybych se provdala za muže, který zajistí pohodlný život jen pro mě samotnou? Copak bych se mohla dívat na to, jak moje rodina strádá? Raději se tedy soustředme na náš cíl, ano?“

Pretty si na opačné straně stolu významně odkašlal.

„Co máš na srdci, Pretty?“ vyzvala ho Amy.

„Jestli dovolíte, slečno Ametyst, věděl bych o jednom velice zámožném muži, který bydlí nedaleko.“

„Kdo je to?“

„Jistý gentleman jménem Staverley před časem koupil Grangeské opatství v Horním Kennetu. U Džbánů se povídalo, že se vrátil z Karibiku, kde přišel k velkému jmění, a prý nemá žádnou ženu ani děti.“

„Je mladý?“ zeptala se vzrušeně Jassy.

„A hezký?“ dodala Beryl.

„A opravdu je tak bohatý?“ chtěla vědět Amy.

„Šejdíř může být každý,“ odušil Pretty, „ale tenhle na něho nevypadá. Nechal si přivést krásný nábytek a žije prý ve velkém přepychu. Najal si hodně sloužících... a,“ dodal s úšklebkem, který odhalil jeho zažloutlé zuby, „za všechno platí hotově.“

„To ještě nemusí nic znamenat, Pretty,“ opáčila Amy stroze. „My teď taky za všechno platíme hotovými penězi. Na dluh by nám nikdo nic nedal. Jak bych se s tím mužem mohla setkat?“

„Ametyst!“ zvolala teta Lizzie. „Nebud' tak zbrklá. Musíme se na něho nejdříve důkladně poptat.“

Amy už chtěla něco namítnout, ale pak se zarazila. Bylo jí jasné, že má-li se k něčemu dopracovat, bude lépe, když z toho svoji

rodinu raději vynechá. Prettyovi jsou jí zjevně ochotni pomoci, byť čistě proto, že mají na srdci svůj vlastní zájem. Tím lépe, pomyslela si Amy. Vlastní zájem je ta nejlepší motivace.

2

O DVA DNY POZDĚJI se Amy vypravila do Horního Kenne-
tu. Vzala si lehký dvoukolový kočár – jediný dopravní pro-
středek, který měla rodina k dispozici. Zapřáhla do něj Zephyr,
starou kobyly, kterou si nechali jen proto, že by za ni tak jako tak
mnoho neutržili.

Zatímco se Zephyr pomalu vlekla po cestě, Amy si v duchu při-
pomínala, jaká je to výhoda, že mají vůbec nějakého koně. Zephyr
už měla svá nejlepší léta za sebou, ale zato byla poddajná a houžev-
natá. Amy nechala svěšené otěže a znovu důkladně zvažovala svůj
plán, zda v něm nenalezne nějaký zádrhel.

Když se snažila zjistit, zda by se s panem Owenem Staverleym
mohla setkat někde na neutrální půdě, nedospěla k žádnému uspo-
kojivému řešení. Podle Prettyho to je asi čtyřicetiletý chlapík pod-
sadité postavy a zamklé povahy. Při chůzi prý trochu kulhá, ale
jinak má podle všeho vcelku pevné zdraví. Občas zajede kvůli ob-
chodním záležitostem do Oakhamu nebo do Lincolnu, ale většinu
času tráví doma. Ať už se v jejich kraji usadil z jakýchkoli důvodů,
zcela jistě ho nepřivábil zdejší honební revír. Vlastní totiž jen pár
koní ke kočáru a jednoho klidného hřebce pod sedlo.

Jelikož Amy nenapadlo žádné veřejné místo, kde by se s ním mohla „náhodně“ seznámit, rozhodla se pro přímočaré a snadné řešení. Jednoduše se jí před jeho vraty přihodí menší nehoda. Za tím účelem nařízla Zephyřiny otěže, takže stačilo jen silněji zatáhnout, aby praskly. Postroj byl stejně v natolik žalostném stavu, že její záměr nemohl nikdo prokouknout. Každému, kdo má všech pět pohromadě, by bezpochyby snadno došlo, že pro ovládnutí Zephyry není žádných otěží zapotřebí, ale pokud to má posloužit její věci, Amy je ochotná sehrát roli hloupé husičky. Alespoň jí její zevnějšek bude pro jednu ku prospěchu – lidé, jak se zdá, totiž při pohledu na ni snadno propadají představě, že se jí nedostává důvtipu.

Nikomu z rodiny o svém plánu nic neřekla, aby jí její úmysl nerozmlouvali. Aby měla nějakou záminku, oznámila, že zajede pro pár nových nosnic na statek v Crossroadsu, kousek za Horním Kennetem. Na tom, že se vypravila pro slepice pět mil daleko, nebylo nic až tak divného, protože paní Cranbyová bývala svého času chůvou ve Stonycourtu a mohli se spolehnout, že jim levně prodá dobrou drůbež.

Při náhlém poryvu větru se Amy zachvěla. Vzhledla k potmělé obloze. Když se před dvěma hodinami vypravila z domu, bylo jasno a svítilo slunce. Pokud se ovšem schyluje k dešti, mohla by v Grangeském opatství požádat o útočiště. A když jí ještě k tomu praskne otěž, probudí snad u pána domu o to větší soucit.

Koneckonců, nejde přece jen o to, aby se dostala do opatství. Potřebuje se především setkat s panem Staverleym.

Amy si dala velmi záležet na svém oblečení, aby ji omylem nepokládali za služebnou. Měla za úkol upoutat pozornost možného nápadníka, proto si vypůjčila Beryliny šaty a klobouk – bohužel neměla možnost vyžádat si sestřino svolení. Nebyla to sice róba podle poslední módy, ale zato ji šila ta nejlepší švadlena v Lincolnu a i po třech letech vypadala velmi zachovale.

Jasně modrý batist s bílými pruhy šel Amy výtečně k pleti a slušivý klobouček s bílým pérem, lemovaný modrým hedvábím, dokonale dotvářel celkový dojem. Jen kdyby ji péro v jednom kuse dotěrně nešimralo na tváři.

Amy si odfoukla z očí bílé chmýří a znovu pohlédla na oblohu. Menší deštík by sice dobře posloužil jejímu záměru, ale kdyby se spustil liják, všechna ta vypůjčená paráda by přišla vniveč. Otočila se a prohledala zavazadlový prostor pod zadním sedadlem v naději, že najde něco, čím by se mohla přikrýt. Objevila jen dva staré pytle a deku prožranou od molů. Žádná sláva, ale přece jakás takás ochrana před nepřízní počasí.

Obloha se hrozivě zatáhla a začal profukovat studený vítr. Amy se znovu zachvěla a přetáhla si deku přes ramena. V duchu se proklínala, že si nevezala svůj teplý vlněný plášť. Takhle se nastrojila, aby udělala dojem, a teď místo manžela dostane tak nanejvýš zápal plic.

Jaký úsek cesty jí ještě zbývá? Tak jedna míle.

Lehce přitáhla otěže a mlaskla na Zephyr, aby přidala do kroku, ale bez výsledku.

„Hni sebou, Zephyr!“ křikla Amy rozladěně. „Taky přece nechceš zmoknout.“

Klap, klap, klap. Kobyla si dál vykračovala svým tempem.

Amy rezignovaně spustila otěže a zkoumavě se zahleděla na stahující se mračna. V dálce před nimi už se rýsoval Horní Kennet.

Vítr zesílil a rozvířil prach i loňské listí. Zephyr potřásla hlavou a malinko zrychlila. Amy hmátla po otěžích, ale kobyla záhy znovu zvolnila krok.

Dívka si sundala klobouk, aby uchránila péro před poryvy větru. Když ho schovala do zavazadlového prostoru pod sedadlem, zachumlala si hlavu do deky. Než dorazí na místo, bude na ni vskutku žalostný pohled.

Vtom rozetnul oblohu jasný záblesk a vzápětí zaburácel hrom. Bouře jí sice nezuřila přímo nad hlavou, ale nebyla daleko. „Ach, bože,“ zamumlala Amy a pevně sevřela otěže. Pokud Zephyr něco dokázalo vyvést z klidu, pak to bylo hromobití. Stará klisna se sice neměla ve zvyku plašit, ale děvče trpce litovalo, že ještě nedorazili na místo.

Vtom se spustil prudký liják. Amy zalapala po dechu a rychle sáhla pro pytle, aby si jimi zakryla hlavu a ramena. „Tohle Beryliny šaty ošklivě odnesou,“ zasténala.

Zephyr jen sklesle svěsila hlavu a klopýtala dál.

Po pravé straně cesty se objevilo stavení. V jednom okně se svítilo a Amy pomyslela na to, že zastaví a požádá o úkryt. Pak ale sebrala odvalu. K opatství už jí zbýval urazit jen malý úsek cesty. Byla teď v natolik zoufalém stavu, že by snad v každém muži probudila ochranné pudy.

Silnice se postupně proměňovala v potok. Kola kočáru několikrát podklouzla a Zephyr vůz jen stěží táhla kupředu.

Znovu se zablýsklo. Téměř vzápětí zaburácel hrom. Kobyla se zastavila, pohodila hlavou a začala couvat směrem k příkopu. Amy popadla otěže. „Hou! Klid, malá! Klid.“

Zephyr vyrazila vpřed tak prudce, že málem i s vozem skončily v živém plotě na protější straně cesty. Amy přitáhla otěže.

A ty v tu ránu praskly!

Amy ze sebe vypravila kletbu, jaká dámě rozhodně nepřisluší. Seskočila ze sedadla a přebrodiva se k Zephyr.

Zvíře zůstalo netečně stát. Liják neustával a Amy už byla úplně promočená. Další zablýsknutí. A po něm opět ohlušující rána. Kobyla sebou trhla, ale když k ní Amy chlácholivě promluvila a pohlédla ji po nose, trochu se uklidnila.

Amy zalitovala, že nemá kdo ukonejšit ji samotnou. Burácení hromů a dešť ji ochromovaly. Byla celá prokřehlá. Na pozdní duben nebylo nijak zvlášť chladno, ale když teď stála ve zmáčených šatech, třásla se zimou.

Ještě chvíli a půjdeme dál, pomyslela si.

Prudký liják se pozvolna měnil v hustý déšť. Amy se vzchopila. Do Horního Kennetu, jejího vytouženého cíle a útočiště, už mohlo zbývat sotva čtvrt míle.

Pak ale pohlédla na cestu před sebe. Silnice se nepatrně svažovala, než se těsně před Horním Kennetem opět začala klikatit do kopce. Místo, kde začínala stoupat, se kvůli lijáku proměnilo v jakousi tůň, do níž se vlévalo stále více vody. Opatství stálo na protějším kopci, ale dívce připadalo v tu chvíli stejně nedostupné, jako by bylo až na druhém konci světa.

Amy opět nevybíravě zaklela.

Napadlo ji, že by se mohla k opatství přebrodit sama bez vozu, ale nemohla ubohou Zephyr nechat jen tak stát na cestě. Mimoto by takové počínání jen těžko vysvětlila. Bude muset chtět nechtě vyhledat úkryt na statku, a tam asi jen těžko najde bohatého nápadníka.

Bylo jí z toho všeho do pláče. S námahou přiměla Zephyr, aby se obrátila, a celá se při tom třásla zimou. Když táhla kobyly cestou, po které přišly, měla prokřehlé ruce a boty se jí až po okraj bořily do bláta. Předtím se jí zdálo, že se silnice jen malinko svažuje, teď jí ale připadalo, jako by měla vystoupat na vysokou horu.

To stavení přece mívěla před chvílí. Jak to, že ho ještě nevidí? Už si v duchu malovala vyhřátou kuchyni, horký čaj a suché šaty.

Tamhle je to. Matné světlo v okně.

Amy zamířila k malému statku. Po jedné straně domu stála stodola a naproti ní další hospodářská budova. Amy ke svému údivu zahlédla hned dvoje otevřená vrata a bez váhání zamířila k těm bližším.

Zephyr vytušila, že je na obzoru úkryt, a trochu přidala do kroku.

Když Amy zavedla klisnu do stodoly, znaveně se opřela o její teplý bok. Pocítila neskutečnou úlevu, že jí déšť přestal bubnovat na hlavu. Pohlédla na podlahu. U nohou se jí tvořila blátivá louže. Chudák Beryl má dočista zničené šaty.

Rozhlédla se kolem sebe. Stodola působila zchátrale a zjevně ji nikdo neužíval. Co je to za statek? Amy pocítila náznak znepokojení, ale rychle jej zahнала. Alespoň že je uvnitř sucho. A v domě bude moci počkat, až déšť ustane.

Začala Zephyr sundávat postroj a vytírat jí zmáčenou srst, ale její prokřehlá prsty na ten prostý úkon nestačily. Foukala si na ně, aby je trochu zahřála, a na chvíli si je zastrčila pod paže, ale nic nepomáhalo. Cítila, že každou chvíli propukne v pláč. Musí dojít pro pomoc.

Představa, že bude muset zase vyjít ven do deště, se jí silně přičila, ale pohánělo ji vědomí, že za tím močálem, v nějž se proměnil dvůr, čeká hřejivé světlo za oknem. Živě si představila plápolající krb a vůni linoucí se z trouby. Učiněný ráj.

I když si tím příliš nepomohla, stáhla si promáčené pytle víc do čela a rozběhla se směrem k domu.

Sotva však vyrazila, uklouzly jí nohy a ona se natáhla jak široká tak dlouhá do bláta. Zůstala ohromeně ležet a snažila se popadnout vyražený dech. Bahno se jí lepilo na prsty a déšť bušil do zad. Bylo to celé k pláči a zároveň k smíchu. Amy se rozesmála.

Vskutku úspěšný začátek její honby za bohatými nápadníky. Teď by se jí každý spíš polekal.

S námahou se zvedla. Promočené šaty ji tížily, jako by byly z olova. Když se pomalu dovedla ke dveřím, krytý vchod jí poskytl útočiště před vytrvalým lijákem. Zaklepala. Nic. Shrnula si zablácenými prsty z čela mokré vlasy, popadla kámen a zabušila jím na dveře.

Ty se prudce otevřely. Amy vzhlédla a zjistila, že stojí tváří v tvář hezkému hnědovlasému muži v košili s krátkými rukávy. Neznámý na ni upíral ohromený pohled.

Harry Crisp si mohl gratulovat, že v takovém nečase zůstal doma. Jeho přátelé, Chart Ashby a Terance Cornwallis, si časně zrána vyjeli na lov. Sezóna se chýlila ke konci a oni nehodlali promeškat ani jediný den. Dobře jim tak. Než se jim podaří najít nějaký úkryt, budou skrz naskrz promoklí.

Kdyby ovšem Harry nepotřeboval zůstat o samotě, aby mohl v klidu přemýšlet, byl by vyrazil společně nimi.

Před pár týdny, o Velikonocích, se jako obvykle vypravil do Hey Parku, na rodinné sídlo. Zatímco jeho přítel Chart neměl své rodiče příliš v lásce a jezdil domů jen zřídka, Harry otce a matku vřele miloval. Byli to dobří lidé. Přestože kromě něj neměli další děti, poskytovali mu dostatek svobody a přiměřenou apanáž. Otec neměl rád Londýn a zjevně se obával, že by nástrahy velkého města jeho potomka mohly přivést do záhuby, ale přesto nic nenamítal, když si tam Harry s Chartem každý rok načas vyrazil.

Mimoto, lord Thoresby ještě neoslavil ani šedesát let, a pokud si Harry takové myšlenky vůbec někdy připouštěl, počítal s tím, že uplyne ještě mnoho let, než se bude muset usadit a ujmout svých povinností jako dědic panství.

Nyní se však otci nečekaně zhoršilo zdraví.

„To nic není, jen se mi občas trochu zatočí hlava,“ snažil se lord Thoresby podrážděně zlehčovat svou situaci, ale o to větší znepokojení tím v Harrym vyvolal.

„Snad bych měl zůstat, abych ti pomohl postarat se o panství, otče.“

„Hloupost! Snad bys nechtěl zmeškat konec lovecké sezóny? O tom ani neuvažuj. Mám přece své lidi a ti vědí, co je potřeba udělat.“

„Sezóna stejně za týden nebo za dva končí,“ podotkl Harry. „Už skoro ani nestojí za to, abych někam jezdil.“ Otec se snažil působit, jako by bylo všechno v pořádku, ale Harryho tím neoklamal.

„Už o tom nechci nic slyšet,“ prohlásil pevně lord Thoresby. „Vlastně jsem tak přemýšlel,“ dodal už ne tak rázně, „že... že je načase, abys začal trávit trochu víc času v Londýně.“

Harry na otce ohromeně pohlédl. „Nechápu, proč bych měl.“

Lord Thoresby zamumlal něco na způsob, že se potřebuje trochu otrkat a získat životní zkušenosti, a tak si o tom Harry o samotě promluvil s matkou.

„Ach bože,“ povzdechla si lady Thoresbyová. Byla to temperamentní baculatá žena nepřilíši vysokého vzrůstu, po níž Harry zdědil tmavohnědé kadeře. „Doufala jsem, že s tím nebude začínat... Nesmíš se na něj hněvat, můj milý. Není v poslední době ve své kůži. Z duše se mu přičí, že už nezvládne to, co dřív.“

„Ale proč si přeje, abych trávil víc času ve městě?“ naléhal Harry. „Spíš bych pochopil, kdyby mě chtěl mít po ruce tady v Hey Parku. A velmi rád bych mu v tom vyhověl.“

„Přeje si, aby ses oženil,“ vysvětlila omluvně matka. Usmála se jeho ohromenému výrazu. „Jen žádný strach, Harry, manželství není tak nesnesitelné, jak si možná myslíš, ale nemusíš do něj až tak pospíchat.“

„Otec chce, abych chodil do Almacku?“ hlesl nevěřicně Harry.

„Určitě si to užiješ,“ ujistila ho matka. „Koneckonců, jsi pohledný mladý muž, dědic starobylého titulu a obstojného jmění a málokterá dáma by tě odmítla. Ale jak říkám, není kam pospíchat.“

Mimoto, svoji nevěstu přece můžeš potkat kdekoli.“ Lady Thoresbyová vzhlédla od svého vyšívání. „Jistě víš, můj milý, že ti s otcem do výběru tvé nastávající nehodláme mluvit. Není třeba, aby ses oženil s bohatou dědičkou nebo s dívkou z vlivné rodiny. Hlavně si najdi nevěstu, s níž budeš šťastný.“

Matčin vlídný tón Harryho uklidnil. Snad je opravdu načase, aby začal pomýšlet na to, že se usadí, ale ještě aspoň rok nebo dva by si rád užíval svobody. Vždyť je mu teprve čtyřadvacet.

Krátce po jeho rozhovoru s matkou se však otci znovu silně zatočila hlava a málem se zřítíl ze schodů. Když ho prohlédl lékař, jen zavrtěl hlavou. „Těžko říct, jak se bude situace vyvíjet dál, pane Crispe. Lord Thoresby potřebuje nabrat sílu, příliš se nerozrušovat a vyhýbat se větší zátěži. Dost možná, že bude žít ještě mnoho let.“ Neradostnou alternativu raději přešel mlčením.

Lord Thoresby nechtěl ani slyšet, že by Harry zůstal doma, a bezpodmínečně trval na tom, aby odjel do Londýna. O manželství a zplazení dědice sice nepadla zmínka, ale obojí otci zjevně velmi leželo na srdci. Harry se vrátil do Rutlandu, aby zařídil přemístění svých koní a pověděl Chartovi, jak se věci mají. Dalo se čekat, že jeho přítele ty zvěsti upřímně zděsí.

Coby chlapci stejného věku a vzdálení příbuzní se úzce přátelili od doby, co společně pobývali ve škole v Etonu. Harry si nedokázal představit, že by se do shánění nevěsty měl pustit bez Charta, ale současně se mu přičilo po něm chtít, aby mu při tom dělal společnost.

Mimoto, manželka se nejspíš bude snažit omezit některé jeho mužské záliby.

Zatímco se v duchu zaobíral těmi pochmurnými úvahami, zaměstnával se opravou malého mechanismu, který uváděl do pohybu tanečnici s porcelánovou hlavičkou v modrých hedvábných šatech. Měla udělat elegantní otočku a naklonit hlavu, ale místo toho sebou jen krátce trhla.

Právě jí s úsměvem nad tou nepatřičností zalovil prsty pod sukni, když zaslechl zabušení na dveře. Kdo to k čertu v takovém nečase může být?

Pootevřel a spatřil zablácené stvoření. Hlavu mělo zakrytou zmáčenými pytlí a šaty celé od bahna. Pytlí sklouzly a objevila se bledá tvář.

„Dobrý bože.“ Otevřel dokořán a pokynul návštěvnici, aby vstoupila.

Žena nebo dívka – to stěží dokázal rozpoznat – se vpotácela dál a Harry mohl zavřít dveře, aby dovnitř přestalo foukat. Pohlédl na neznámou a vzápětí si povšiml, že jí z šatů kape špinavá voda. Firkin, Cornyho sluha, bude mít bezpochyby uštěpačné připomínky.

V duchu ho poslal ke všem čertům a vyzval návštěvnici: „Pojďte do kuchyně.“ Jak ji vedl chodbou do vytopené místnosti, slyšel, že jí čvachtají boty.

Když došli do kuchyně, ohlédl se na zmáčenou podlahu a prohodil: „Snad... Snad byste si mohla odložit ty promočené věci.“

Amy se mezitím trochu vzpamatovala. Stále se ještě třásla zimou, ale aspoň už nestála venku na větru a dešti. „Kdo jste?“ zeptala se mladíka. Na statkáře rozhodně nevypadal.

Vysekl malou elegantní úklonu. „Harry Crisp, k vašim službám, madam. Vážně byste si měla svléknout ty promáčené šaty. Seženu nějaké ručníky a deku.“

Když se obrátil k odchodu, Amy rychle nadhodila: „Snad nejste v celém domě jen vy sám!“

„A co je na tom?“ zdvihl tázavě obočí.

Amy se cítila bezradná. „Nemohu tady přece s vámi zůstat,“ prohlásila.

Harry si konečně povšiml, že ta zablácená osoba mluví jako urozená osoba, a k tomu mladá. Ocitli se vskutku v ošemetné situaci. „Chápu vaše rozpaky,“ podotkl, „ale co jiného chcete dělat?“

„Nejspíš bych se měla vrátit do stodoly ke své kobyle,“ hlesla nejistě Amy. Drkotala zuby a teklo jí z nosu. Popotáhla.

„Proč?“ zeptal se. „Kdyby vyšlo najevo, že jste tady přečkala lijak, stejně by nikdo nevěděl, jestli jste zůstala v domě, nebo ne. Tak proč se raději nezahřát? Máte s sebou kobylu? Je o ni postaráno?“

„N-ne!“ zakvílela Amy. „Mám pr-promrzlé r-ruce!“

Harry měl sto chutí to ubohé stvoření konejšivě sevřít v náručí, ale kromě toho, že by se celý umazal, by tu dámu nejspíš pořádně vyvedl z míry. „Nemusíte si dělat starosti,“ ujistil ji. „Chvíli tady počkejte.“

Vyběhl po úzkém dřevěném schodišti do patra a popadl hromadu ručníků a náhradní přikrývku. Nezbylo mu než doufat, že neznámá bude mít dost zdravého rozumu a neužene si zápal plic.

Když se vrátil do kuchyně, stála tam jako socha, přesně tak, jak ji zanechal. „Tak prosím, madam,“ řekl, když všechno položil na stůl. „Udělejte si pohodlí. Já se mezitím postarám o vaši kobylu.“

Dívka se ani nepohnula. Harry pokrčil rameny. Jen si v duchu pomyslel, že z ní snad nebude muset strhat to mokré oblečení násilím, jestli sama nic nepodnikne, než se vrátí.

Vyšel na chodbu a přehodil si přes ramena plášť do deště. Pak vyklouzl na dvůr a zamířil ke stodole.

Amy zaslechla, jak se za ním zabouchly dveře, ale dál stála bez hnutí. Seběmenší úkon jí přišel zatěžko a navíc nevěděla, co by měla správně udělat. Pak jí ale cosi napovědělo, že rozhodně nemůže zůstat v promáčených šatech a dál se jen trást zimou. Zamířila ke krbu, a když se ohlédla, jakou spoušť po sobě zanechává na podlaze, rozpačitě se kousla do rtu.

Shodila z ramen pytle a deku a odhodila obojí do kouta. Vyzula si boty a sáhla po ručníku, aby si osušila obličej a vlasy. Hned se jí trochu prohrály tváře, ale jinak byla celá promrzlá.

Opravdu se potřebuje zbavit těch mokrých šatů. Ale to přece nemůže! Pak se však v duchu přísně napomenula. Vždycky si tolik zakládala na logickém úsudku, tak se teď podle toho musí zařídit. Jaký by mělo smysl uchránit si dobrou pověst, kdyby ji to mělo stát zdraví? Ale musí se svléknout rychle, aby se stačila zahalit, než se vrátí její hostitel.

S námahou ze sebe stáhla šaty. Prokřehlými prsty nemohla rozepnout poslední knoflík, a tak ho utrhla. Berylinu róbu už stejně nic nezachrání. Svlékla si bavlněné punčochy a ručníkem si pořádně vytřela nohy. Když cítila, jak se v nich opět rozproudila krev, úlevně vydechla.

Zůstala jen v mokré košilce, která se jí lepila ke stehnum. Amy se při tom pohledu zachichotala. Některé dámy si záměrně kropí sukně vodou, aby dosáhly podobného efektu. Což jí připomnělo, že se co nevidět vrátí ten mladý muž a ona stojí v kuchyni skoro nahá.

Popadla deku a přehodila si ji kolem ramen, ale v tu chvíli si uvědomila, že ji košilka zamokří. Nic naplat, musí taky dolů.

Rychle si ji přetáhla přes hlavu a celá se od krku dolů zahalila do pokrývky. Mělo to ovšem jeden háček. Nemohla vytáhnout ruce, aniž by se její provizorní háv vpředu rozevřel. Zaposlouchala se, zda se nevrací její hostitel, a pak si deku namísto toho omotala kolem těla a vpředu pevně uvázala na uzel. V duchu se ujistila, že to alespoň trochu připomíná šaty, jen s tím rozdílem, že má holá ramena. Vzala dva menší ručníky, vzadu si je zastrčila za okraj „róby“, vpředu je překřížila a cípy si upevnila pod pažemi jako fiží.

Nakoukla do zrcadla, které viselo na stěně. Výsledek byl vcelku obstojný. Koneckonců, udělala, co se dalo, a pokud je ten člověk ničema, pak je úplně jedno, co má Amy na sobě.

Všimla si, že má obličej ještě stále ušpiněný od bláta. Zkusila zatáhnout za kohoutek u dřezu. Když zjistila, že je funkční, důkladně se opláchla.

Pak zamířila ke krbu.

Z příjemného závanu tepla se jí lehce zatočila hlava. U krbu stály dvě židle a Amy se na jednu sesunula. Opřela si nohy o stoličku, natáhla ruce k ohni a slastně se zachvěla.

Plameny jsou symbolem pekla, ale tohle je učiněný ráj, pomyslela si. Promnula si v ručníku vlasy a pak se naklonila ke krbu. Pro jednu se jí bude hodit, že jsou zastřižené docela nakrátko – alespoň brzy uschnou. Prohrábla si je rukou a zamyšleně se při tom rozhlédla po místnosti.

Kuchyň působila velmi prostě. Uprostřed stál jednoduchý stůl z borového dřeva a čtyři židle. Ostatní zařízení sestávalo z dřezu, skříňky, kterou prve zahlédla přes okno, a police s hliněnými talíři a hrnky a třemi stříbrnými korbely – ty se ovšem do tak obyčejného prostředí jaksi nehodily.

Stejně jako její hostitel.

To ale nebylo to jediné, co jí připadalo podivné. Pořád se jí něco nezdálo, jen nevěděla, co přesně.

Po chvíli jí to došlo. Kuchyň neprostupovala žádná lákavá vůně jídla. Na plotně u kamen se nic nevařilo, na dřevěných trámech se nesušily žádné byliny, nevisely tam trsy cibule a česneku.

Na stole ležel jen bochník chleba, kus másla a sýr. Copak tady není nic jiného k jídlu? Možná sem také nečekaně dolehla chudoba.

Amy si uvědomila, že jí pořádně vyhládlo. Zatoužila po kousku chleba se sýrem a šálku horkého čaje.

Na okraji plotny byl odstavený zčernalý kotlík s horkou vodou, ale Amy nevěděla, kde jsou potřeby pro přípravu čaje, pokud si ovšem tahle domácnost může takový přepych vůbec dovolit. Mimoto, připadalo jí nevhodné, aby se v cizí kuchyni sama obsloužila.

Nezbylo jí než doufat, že se ten mladý muž co nejdříve vrátí, ale vzápětí pocítila rozpaky nad svým oděním. Byla sice celá zahalená, ale přesto si připadala polonahá. Všechno její oblečení teď leželo na zablácené hromadě v koutě.

Zaslechla, jak se zabouchla zadní vrata a chodbou se rozlehly těžké kroky.

3

HARRY OTŘEPAL PLÁŠŤ a pověsil ho zpět na místo. Při pohledu na podlahu zacákanou blátem bezradně protáhl obličej. Co je lepší – vyčistit takovou spoušť hned, nebo nechat zablácené stopy zaschnout tak jako na oblečení? Pevně věřil v druhou možnost. Firkin dostal den volna, a když se spustil takový liják, vrátí se nejspíš až nazítří.

Harry se posadil na lavici, s pomocí zouváku si stáhl holínky a nazul si domácí střevíce.

V duchu přemítal, kam má nečekanou návštěvnici asi zařadit. Vyjadřuje se jako urozená dáma, ale její sešlý dvoukolák a stará kobyla svědčí o tom, že se její rodina nejspíš ocitla na mizině.

Usoudil, že má co do činění se spořivou starou pannou, která se děsí pomyslení, že má trávit čas o samotě s troufalým švihákem. Bude k ní milý a pozorný a rychle ji ujistí, že se nemá čeho obávat. Harry to se ženami každého věku odjakživa ohromně uměl.

Vstoupil do kuchyně s povzbudivým úsměvem na tváři.

A zůstal ohromeně stát.

U kamen seděla andělsky krásná dívka zahalená do deky a hleděla na něj velkýma modrýma očima.

Očima, v nichž se zračil ustrašený výraz.

Harry se rychle vzpamatoval a vesele prohodil: „O vaši kobytku je postaráno. Odvedl jsem ji do stájí, vytřel ji dosucha a nakrmil.“ Přistavil kotlík s vodou na ohniště. „Určitě si dáte trochu čaje. Ale nemám bohužel nic moc k jídlu. Jen chleba, sýr a masový koláč.“ Sebral kuráž a pohlédl na ni. Alespoň už nevypadala tak vyděšeně.

Odvážil se k úsměvu. „Dala byste si trochu?“

Dívka jeho úsměv opětovala a on cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Krásných žen už viděl hodně, ale téhle se žádná z nich nevyrovnala. Bezděčně pomyslel na víly a jejich čarovnou moc, ale rychle tu úvahu zažehnal. Zjevně má před sebou bytost z masa a krve a nemůže přece hulvátsky zneužít situace, v níž se ocitla, a dát jí najevo svůj zájem.

S vypětím všech sil zachoval klidný úsměv.

„Dala bych si kousek masového koláče,“ řekla tiše. Jak si všiml už prve, měla kultivované vyjadřování a příjemný tón hlasu.

Přešel ke skřínce a ukrojil kus koláče. „Chcete zůstat sedět u kamen?“ zeptal se.

Kráska opatrně vstala ze židle a pečlivě si při tom přidržovala pokrývku. Harry ji s úžasem sledoval a nemohl se ubránit hříšnému přání, aby jí deka sklouzla a odhalila její vnady. Ty ale zůstaly bezpečně zakryté. V tom bílém hávu, který splýval k zemi, vypadala jako egyptská bohyně. Až na to, že egyptské bohyně nemají jasně modré oči a zářivě zlaté kadeře.

Usedla ke stolu a pustila se do pirohu plněného vepřovým masem. Její zdravá chuť k jídlu ho utvrdila v poznání, že před sebou nemá nadpozemský přelud. Zatímco Harry připravoval čaj, snažil se získat zpět ztracenou rovnováhu. Jakmile nabyl přesvědčení, že se k tomu zjevení dokáže chovat stejně uvolněně jako ke své tetě Betty, zamířil s konvicí ke stolu. Přichystal šálky, džbánek s mlékem a misku s cukrem, a pak se usadil naproti ke stolu. Když nic jiného, alespoň se náležitě pokochá pohledem.

„Musím se vám omluvit, že vám nabízím tak skromné pohoštění,“ prohodil. „Máme tady jen jednoho sluhu a ten odjel navštívit sestru. Měl být dnes večer zpátky, ale pochybuji, že se v tomhle nečase vydá na cestu.“

„Je vás tady více?“ zneklidněla.

„Jen žádný strach,“ ujistil ji. „Ostatní se taky hned tak nevrátí. Nejspíš někde uvízli.“ Všiml si, že si znatelně oddechla. Velmi ho těšilo, že mu důvěřuje. Doufal jen, že její důvěru nezklame. „Statek patří mému příteli, Teranceu Cornwallisovi,“ vysvětlil, zatímco ukusovala z koláče. „Přijel jsem tady strávit loveckou sezónu společně s dalším přítelem, Chartem Ashbym.“

„Takže Meltoňané,“ řekla s náznakem úzkosti v hlase.

Harry její obavy dokázal pochopit. Náruživí lovci, kteří se sjeli ze širokého okolí, se za příznivého počasí plně věnovali své zábavě a nepůsobili místním obyvatelům žádné potíže, ale když se kvůli dešti musely hony zrušit, nuda je nejednou svedla k výtržnostem.

„Ne tak docela,“ odušil. „Meltoňanům se zatím zdaleka nevyrovnáme.“ Harry nalil čaj do šálek. „Moc rád bych znal vaše jméno.“

Dívka se zarazila. Rozpačitý výraz dodal jejím očím ještě víc na půvabu. Zjevně si neuvědomila, že neví, kdo je. „Amy de Lacyová,“ řekla rychle. „Ze Stonycourtu.“

Takže ji odhadl správně. Je to urozená dáma. Hlavou mu prolétla smělá myšlenka. Jestli se má oženit, proč by si nemohl vzít tuhle úžasnou bytost? Mohl by se pak na ni dívat, kdykoli by se mu zamlouvalo. A taky by zjistil, jestli má vskutku tak vlnadnou postavu, jaká se rýsuje pod jejím provizorním hábitem.

Zhluboka se nadechl, aby tu představu zapudil dřív, než ho prozradí výraz jeho tváře. „Zdejší kraj bohužel až tak dobře neznám,“ řekl. „Stonycourt je někde poblíž?“

Upila čaje a blaženě si povzdechla. „Asi pět mil odsud, za hranicí s Lincolnshirem.“

„Vydala jste se dost daleko.“

Dívka k jeho překvapení půvabně zčervenala. „Já... Jela jsem pro nové nosnice. Nečekali jsme, že se spustí takový liják.“

„To nečekal asi nikdo. Jinak by moji lovem posedlí přátelé zůstali pěkně pod střechou.“

Naklonila hlavu na stranu a v očích jí zajiskřil škádlivý výraz. „A vy snad nejste posedlý lovem?“

Zasmál se. „Teď jste mě dostala! Hlavně to nikomu neříkejte.“

„Něco takového se jistě mezi muži rovná kacířství,“ přisvědčila.